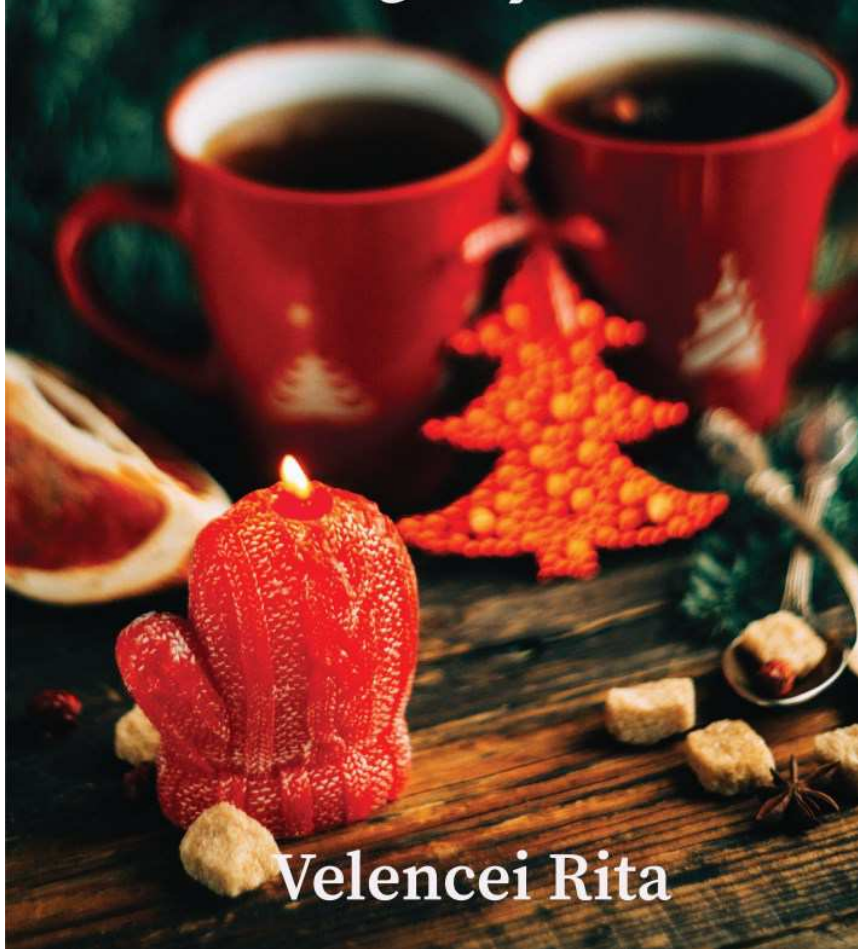

Édes meglepetés

Velencei Rita

Velencei Rita

Édes meglepetés

Romantikus karácsonyi kisregény

(részlet)

Nelli értetlenül meredt az asztalán fekvő ismerre. Amikor úgy egy órája a tanárban járt, még nem volt ott ez a fehér szalvétán pihenő csokis csábítás.

Megvonta a vállát – valószínűleg egyik kollégája felejtette itt a süteményt –, félretolta, majd laza mozdulattal leejtette a tankönyveit az asztalra. Összeszedte a következő órához szükséges papírokat, és mire a csengő megszólalt, ő már ki is lépett a tanári ajtaján.

Csalogató kávéillat érződött az apró teakonyha felől, Nelli azonban makacsul tartotta magát.

Elmélyült figyelemmel üldögélt a németfüzetek felett a plafonról pislogó neonlámpa fényében, éppen szemben a beépített, fehér szekrényssorral, amely végighúzódott a tágas helyiség hosszában, majd a sarokban egy kétméteres könnyezőpálmába torkolt – az óriási szobanövény egy mindig bezárt ajtót takart el.

Éles berregés hasította ketté a bársonyos csöndet: a tanóra végét jelző csengőszóé. Nelli már egy éve hallgatta rendszeresen, de ezt a fülsértő csörömpölést még mindig épp oly kevésbé kedvelte, mint az első napján.

A tanári szobába egy fáradt tekintetű, könyveket cipelő középkorú nő vetődött be, akit néhány másodperces szünetekkel további kollégák követtek.

A megélenkülő zajok visszarángatták Nellit a *Mein bestes Weihnachten* című fogalmazásból a gimnáziumi tanáriszoba valóságába. Pillantása először a közvetlenül előtte heverő, félig elfogyasztott kakaós csigájára esett, aztán a mögötte árválkodó otffelejtett ismerre, majd a ferde tornyot formázó füzethalom mögött a tanárok berajzását is látta.

Már vége is az első lyukasórámnak?! – sóhajtott magában. – Sohanapján sem fogok végezni ennyi javítással...

Voltaképpen meggyőződése volt, hogy a Teremtő lábikráját ragadta meg, amikor az egyetem után rögtön megcsípte ezt az állást a város legjobb gimijében, de... Azért akadt néhány „de”.

A tanári ajtaja ismét kinyílt. Az újonnan érkezett magas, ritkuló hajzatú, harmincas férfi az ószövetségi prófétákhoz illő hangon szólalt meg:

– Kedves kollégák, a hetedik óra után megbeszélés lesz az osztályfőnököknek a nyolcas teremben, ne feledjétek! Az óraelszámolásokat pedig holnap reggelre várom mindenkitől!

– Holnap? Nem péntekre kell leadni? – szólt közbe egy cingár, szemüveges fiatalember a sarokból, ahol összetekert térképek heverték kusza halomban.

– Nem, nem, Bihari kolléga, holnap van huszonnyolcadika! – mennydörögte az igazgatóhelyettes. – Aki karácsonyra pénzt akar látni a túlóráiból, az tartsa magát az istenverte határidőhöz!

– Fül, farok behúz, ha Lepsényi parancsot oszt! – motyogta Nellinek az asztalszomszédja, miközben fürgén válogatott könyvei közt. – Na, tessék, pont erre eszi a fene...

A férfi csakugyan feléjük közeledett, eddigi zord arckifejezése azonban nyájasra váltott, amikor – pontosan Nelli telezsúfolt asztala előtt – megállt. A lány ülve maradt füzetei fogságában, onnan pislogott fel rettegett főnökére.

– Kedves kolléganő! – szólította meg a férfi, miközben tenyérszerű helyet túrt magának Nelli asztalán, hogy rátámaszkodhasson, és minél közelebből bámulhasson a lány sötétkék szemébe. *Bármibe lefogadnám, hogy csábítónak gondolja magát* – futott át a gondolat a lány agyán.

– Hogy is állunk a pályázattal? – kérdezte a férfi.

– Majdnem elkészültem vele. Nem sok híja van már.

– Nagyszerű lenne, ha be tudná fejezni holnapra, Nellike, hogy én is átnézhessem még. Tudja, december ötödike a beadási határidő.

Kár lenne, ha lemaradnánk arról a frankfurti nyári egyetemről – mondta, és nyomatékosan bólintott.

– Tudom. De harminckét érettségizőm dolgozata vár ma rám – tette rá Nelli a kezét a füzettoronyra –, plusz az óraelszámolás.

– Magácska késhet vele egy napot – mosolygott rá Lepsényi. Nelli undorában nyelt egyet.

– Rendben. Igyekszem befejezni.

– Nagyszerű – mondta a férfi, és egy búcsúpillantás után távozott.

Nelli fújta egyet, hogy magához térjen. Kimerülten dőlt hátra a székén, mintha legalábbis egy félmaratont futott volna le.

– Gondolom, álmaid netovábbja, hogy Lepsényivel tölthess el egy hónapot Frankfurtban a nyári szüneted alatt – szólalt meg fojtott hangon Klári, a szomszéd.

– Kétségtelenül – bólintott Nelli. A csokis linzerre, majd a tízórára hozott kakaós csigára pillantott, aztán némi habozás után az utóbbiért nyúlt. Felnézett a falióra: négy perc múlva egy óra.

– Nem akarom elvenni az étvágyad, de az a benyomásom, hogy Lepsényi utazik rád...

– Hmm – motyogott Nelli tele szájjal, mert neki is ugyanez a hervasztó benyomása volt.

A semmiből egy középkorú nő bukkant fel előtte.

– Nelli, nem hiszek a szememnek, ez tényleg te leszel? – tett Kucseráné a majszoló lány elé egy kihajtogatott újságot, mialatt egy nagy pohár rózsaszín joghurtot kanalazott átéléssel. A frizurája is beleremegett az igyekezetbe – ami melleleg úgy festett, mintha a nő egy kerek karácsonyi kalácsot egyensúlyozna a feje tetején.

Nelli belepillantott az újságba.

Adventi hangverseny december 3-án 17 órakor a Cisztercita templomban

a Coralia női kar szereplésével

Műsoron Bárdos Lajos, Esterházy Pál,

J. S. Bach és Kodály Zoltán művei

Karnagy: Benedek Ábel
Szólót énekel: Fenyvesi Nelli
A belépés díjtalán.

– Ühüm – bólintott a nő felé, és lenyelte a falatot.

– Mióta énekelsz te? – álmélikodott Kucseráné a fonott kalács alatt.

– Nagyjából három éve.

– Úgy nézz rá, hogy ő nyerte meg tavaly a városi tehetségkutatót!
– kottyantott közbe Klári.

Nelli szemérmesen elmosolyodott.

– Ha ezt előbb tudom, megkértelek volna, hogy segíts be a kóruspróbákban – cuppantott a nő joghurtos szájjal. – Persze csak ha van kedved, és amikor ráérsz.

– Szívesen, Zsuzsi, de kottát olvasni nem tudok.

– Azt tudok én – legyintett a nő. Ebben a pillanatban felberregett a csengő, a tanári pedig felkavarodott, mint egy megzavart hangyaboly.

– Menjünk, mielőtt Lepsényi felvési a nevünket a késők halállistájára – dűnnyögte Klári, és könyveit a hóna alá szorítva már el is loholt.

A tanári pillanatok alatt újra elcsendesült. Három, dolgozatok s egyéb iratok fölé hajoló, üldögélő alak maradt csak a helyiségben.

Am Nachmittag treffe ich mich mit meine Freundin – olvasta Nelli a soron következő füzetben. *Meiner, mert Dativot vonz* – mormolta magában, és piros tollal belefirkált a mondatba.

A délután szót olvasva belényilallt egy gondolat:

Ó, nem... Suli után énekkari próba lesz – harapott az ajkába. – *Nem lóghatok el róla, Ábel keresztben lenyelne. Csak azt tudnám, Lepsényi pályázatát mikor fejezem be...*

A mobilja diszkrétan megcsörrent a füzetek között. A kijelzőn a barátnője neve jelent meg.

– Mi újság, Vanda? – szólt bele. – A próba miatt hívsz?

– Persze. Találkozzunk a templom előtt?

– Jó lenne. Hatkor, ugye?

– Aha, figyelj, Ábel bácsi nagyon harapós kedvében van mostanság. Megtanultad a szöveget?

– Befifláztam. Nem azért, mintha mindenáron én akarnám énekelni a szólót, de ha már Ábel rám bízta... – még hogy *bácsi!* – kuncogott.

– Jól van – csilingelt Vanda nevetős hangja. – Hozok egy kis meglepetést is, úgyszólván okvetlen légy pontos!

– Pontos leszek – mondta Nelli, és tekintete a csokis linzerre vándorolt. Hogyhogy nem hiányolta még a gazdája?

A cisztercita templom háromszáz éves harangja hármat kongatott a fagyos estében.

Valami kis meglepetés kellene Vandának – morfondírozott Nelli a karácsonyi vásár árusbódéi között ténferegve. Elhaladt a színes sapkákat, kesztyűket és sálakat kínáló házikó előtt, majd tovább bámészkodott az illatos gyertyák, szélcsengők, mázas cseréptárgyak között, szinte hipnotizáltan közeledve a kalácssütő bódé felé.

Hirtelen megállt, hogy közelebről is megvizsgáljon egy csipkéből vert anyalkát, mire valaki nekiütődött a hátának.

– Elnézést! – szólt rögtön, és megfordult a tengelye körül. Egy szőke, kék szemű, gondosan borotvált fiatalember nézett vele meglepett farkasszemet. A legkritikusabb szemlélő sem nézte volna huszonnyolc évesnél idősebbnek.

– Á, Nelli? – szólt a fiú.

– Nahát, Ábel – üdvözölte a lány mosolyogva. Tekintete a fiú kezében szorongatott, újságpapírba csomagolt holmira tévedt, amelynek az alakja első pillantásra nem árult el semmit. – Te is ajándékot vásárolsz?

– Öt perc múlva találkozunk a próbán – mondta Ábel, s azzal sarkon fordult, és mire Nelli hármat pislogott, már bele is vezett a színes tömegbe.

A lány összedörzsölte átfagyott kezeit, s a karácsonyi vásárt hátrahagyva megindult a templom felé, ahol a többi kórustag gyülekezett. Magában halkán dúdolgatta az *Ave Maria* dallamát.

– Na, milyennek találtad? – perdült Vanda a barátnője mellé, arcán ragyogó mosollyal.

– Lesújtónak – válaszolt Nelli borongva, és szorosabbra húzta rózsaszín csíkos sálját a nyakán, ahogy a kóruspróba után kiléptek a templom kapuján a lámpafényes utcára.

– Micsoda?!

– Miért, te mi egyébnek neveznéd? Egész idő alatt egy jó szava sem volt hozzám. Pedig a tőlem telhető legjobb tudásommal énekeltem ki a legrázósabb részeket is!

– Tényleg nagyszerű volt a szólód. Még az angyalok kara sem lehet szebb.

– Na ugye.

– De miért várod el, hogy szóvá tegye? Elég messze álltatok egymástól.

– Még hogy messze?! Talán egyenesen a fülébe kellett volna kornyikálnom? Még a hajlításokra is külön odafigyeltem, ahogy kérte, pedig olyan elgyötört vagyok hat letanított órával és huszonkét kijavított nagydolgozattal a hátam mögött, mint egy citrom, amit kifacsarás után még háromszor megtapostak, mielőtt elhajították volna, és erre ő csak annyit képes kinyögni, hogy...

– Állj! – torpant meg Vanda, és ott, a sétálóutca közepén vállon ragadta Nellit. – Kiről beszélsz te?

– Hogyhogy kiről? Hát Ábelről. Aki azt mondta az előadásomra, hogy erőtlen és nincs benne elég kifejezőerő – mondta a lány szomorúan, és magában megállapította, hogy mindez sokkal jobban zavarja, mint szeptember óta bármikor, amikor is összeállt a templomi kórus.

Vandából kipukkadt a nevetés.

– Valami vicceset mondtam volna? – nézett rá Nelli tanácstalanul. Elhaladtak egy édes illatot árasztó kalácssütő bódé előtt.

– Én Zolira gondoltam! Hogy őhöz mit szóltál?

– De ki a fene az a Zoli?

Ezúttal Vandán volt a megdöbbenés sora.

– Nem mondd, hogy nem figyeltél, amikor meséltem?!

– Várj csak...

– Amikor bevonultunk a templomba...

– Igen, igen, beszéltél valami fiúról. De nem értettem igazán, mert mögöttünk az altosok olyan ördögi vihogást rendeztek, hogy a sekrestyés meg a plébános valószínűleg ott helyben kitértek a hitükből. Szóval ő az új barátod?

Vanda megint elvigyorodott.

– Á, nem, dehogy! – Aztán elkomolyodva folytatta. – Ő Ildikónak, a fizioterápiás kolléganőmnek a fia. Ildikó panaszkodott, hogy Zoli nem talál barátnőt, pedig milyen rendes fiú, én pedig megosztottam vele a Facebook adatlapodat... Tegnap találkoztam is vele, ebédet hozott be az anyjának, Ildikó huszonnégy-órázott, szóval tanúsíthatom, hogy úriember, tisztességes és szerény, és a tetejébe nem is néz ki rosszul. És akkor eszembe jutottál, hogy te is milyen kedves és rendes vagy, és két kedves meg rendes ember miért ne járhatna együtt, szóval...

– Szóval beálltál kerítónőnek.

– Most haragszol?

– Á, dehogyis! – mosolygott Nelli. Éppen át tudtak sietni a zebrán, mielőtt a lámpa pirosra váltott volna. – De azért hagyom magam

kiengesztelni. Mondjuk főzhetnéd ma a vacsorát! Amúgy... azon kívül, hogy nem néz ki rosszul, milyen a srác?

– Egész próba alatt ott állt a hátsó padsor mögött. Nem is láttad?

– Nem én!

– Szerintem jóképű. Átlagos testmagasság, átlagos alkat, barna a haja... Egyébként cukrász.

Nelli szeme előtt az asztalán felejtett isler képe villant meg.

– Értem... hát, ha arra apelláltak, hogy ebből ma este randi lesz, ez a tervetek mindenesetre meghiúsult – konstataálta Nelli, miközben a kapukulcsot a zárba illesztette. A lift mintha csak rájuk várt volna, bevetődtek a fülkébe, Vanda pedig megnyomta a gombot.

– Ne örülj, drágám, ennyivel nem úszad meg! Legközelebb a lelkére kötöm, hogy legyen bátrabb, és menjen oda hozzád – jelentette ki vidáman, amint a harmadikra érve kilökte a liftajtót. A két zárat gyorsan elintézte, és egy könnyed, szinte táncosnak ható mozdulattal belépett a lakásba.

– Mit várhat az ember ilyen anyámasszony katonájától? – dűnnyögött Nelli magában, amikor belépett barátnője után az előszobába. Kabátját feldobta a fogasra, kibújt a csizmából, és nagyot szippantott az otthon levegőjéből. Fahéj és alma illatát érezte, amely az előző esti pitesütögetésből maradt a vendégük.

– Sajnos csak fahéjas tejpép van az étlapon – pillantott ki Vanda a konyhából, miután felmérte a hűtőszekrény sovány kínálatát. – Be kellett volna ugranunk a szupermarketbe.

– Igen, és a cukrászdába is – sóhajtott Nelli sóváran, aztán legyintett. – Az is elég, ha csak egy jó kancsó meleg teát főzöl. Sok időm úgyszincs eszegetni. Addig nem fekhetek le, amíg meg nem írtam Lepsényinek a pályázatot.

Egy cirmos macska sündörgött a lábához, és előzékenyen hagyta, hogy a lány megvakargassa a fültövét.

– A tejbepapit meg kínáld fel Bobinak – nézett fel Nelli a barátnőjére. – Ha nem tévedek, a cicakonzervből is kifogytunk.

– Így van – hallotta Vanda hangját. – Akkor egy tea rendel. Lemegyek a boltba, aztán beindítanám a varrógépet, ha nincs nagyon ellenedre.

– A zörgés? Nincs. Legalább ébren tart, amíg dolgozom – felelte Nelli, és egy sóhaj kíséretében felnyitotta a laptopot.

Kulcs nyikordult meg az ajtózárbán, aztán egy tompa puffanás hallatszott.

– Helló, Nell! Bevásároltam! – fújtatott Vanda, amint két tömött szatyrot cipelve beesett az előszobába. Nagy zörgéssel ledobta magáról a cipőjét és a dzsekijét.

A kis konyhába toppanva Nellit az asztal mellett, egy hatvanas nő társaságában találta. A hölgy fejét pöttyös hajpánt díszítette, ami alól tüskésen lebegett elő szőkére festett haja. Előttük kávéscsészék és egy tányér sütemény, a helyiséget pedig intenzív kávéillat hatotta át.

– Csókolom, Katika! El is felejtettem, hogy mára tetszett ígérekzeni. De azért ne izguljon, a lakbért nem költöttem el!

A nő felpattant, hogy két oldalról puszival üdvözölje a szatyrokkal bíbelődő lányt, aki néhány papírba csomagolt élelmiszert pakolt az asztalra, meg egy nagy zacskó zöldpaprikát, ami nyomban ki is gurult az asztalra.

– Semmi gond, Vandácska! Különben is azon töprengtem idejövöt, hogy nem lenne illő egy fillért is elfogadnom tőled – legyintett. – Amennyit fáradoztál velem a múlt héten... És tudod, olyan jól megtornáztattál, hogy a derekam már alig sajog! Látod, stabilan tartom magam, mint a *zloty* – húzta ki magát színpadiasan, és hátrakacsintott Nellire. – Úgyhogy még én tartozom neked.

– Tessék csak hagyni, ez a dolgom – mosolygott Vanda. – Ha jövő héten is be tetszik jönni a szakrendelőbe, el tudom intézni, hogy gyógymasszázsra is kapjon időpontot.

– Nagyon köszönöm, kedveském! – mosolygott hálásan az idős hölgy, és megszorongatta Vanda átfagyott kezét. – Jövő szombaton lesz a koncertetek, ugye? Mindenképpen ott leszek, hogy meghallgassam az én aranytorkú albérlőimet! Hogy az az Ábel fiú milyen jóra való egy gyerek, ismerem ám ekkora korától – tette kinyújtott tenyerét a combközepe magasságába –, ott laktak azok a házunkban, ismerem az egész családot... De összevissza beszélek megint. Vandácskám, te már megszolgáltad a bérleti díjat erre a hónapra. A derekam nagyon hálás neked, nagyon hálás!

Nelli álmódzva meredt az előtte fekvő kistányérra, amelyet Katika hozott. Szakasztott olyan sütemények pihentek rajta, mint amilyen az asztalán felejtődött – aznap reggel is.

– Azon elmélkedem, hogy almás rétest válasszak-e vagy juhtúrós lepényt – téblábolt Vanda két fabódé között. – Olyan régen nem ettem egyikből sem!

– Tudom, mit csinálunk – oldotta meg a kérdést Nelli. – Mindegyikből veszünk egyet-egyet, és megfellezzük.

– Na, erre könnyen rábeszélteél.

Beszerezték maguknak a harapnivalót, és a könyöklőasztalok egyikénél falatozni kezdtek. Lélegzetük közben hideg párát varázsolt köréjük, míg a fákon elhelyezett hangszórókból a *Jingle Bells* dallama csendült fel.

– Ez tök jó! – bökött Vanda a szeletnyi almás rétesére, miközben a zene pergő ritmusára ringatózott.

– Az – bólintott Nelli. – De jólesne mellé még egy pohár forró tea is. Kezdek átfagyni.

– Hát, nincs az a nászéjszakai forróság, ami engem most felmelegítene... Figyeld már, ezt a zeneművet mi is énekeljük –

emelte fel Vanda a mutatóujját a tér hangszóróiból előhullámzó zenére fülelve.

– Igen – bólintott Nelli. – De a felvételen magyarul adják elő, mi pedig németül.

– És a miénk szebben is hangzik – szögezte le Vanda, aztán témát váltott. – El nem hinnéd, ki csípett el ma a kórház folyosóján, hogy randevúra hívjon!

– Hát, tényleg nem találom ki. Vajon ki a szerencsés?

– Még hogy szerencsés? Az a marokkói mentőorvos, akinek három felesége volt már.

– Talán egy negyedikre hajt...

– Nem tudom. De pont engem nézett ki?

– Miért, annyira rémes a fickó?

– Nem, inkább az a sármos fajta. A tekintete szakasztott olyan, mint az én tékozló Xavéromé. Nem esem még egyszer ilyen csapdába. A vállalai pedig túl feszesek, nézni is rossz. Kedvem lenne megtornáztatni, de hogy együtt táncoljunk valahol, azt nem bírom elképzelni.

– Oké, megértelek. Viszont most tényleg igyunk valami meleget, mert idefagyok, és a mentőorvosod sem fog tudni megmenteni!

Gőzölgő poharaikkal félrehúzódtak a tömeg elől. Két kis házikó közé álltak be, és a díszkivilágításban fürdő barokk homlokzatokban gyönyörködtek. A kecses füzérek szeszélyesen kanyarogtak a főtér kis fáinak meztelen ágai között, az aprócska égők pedig úgy pislácoltak, mint a lassan leszálló szürkületben a tiszta égbolton felbukkanó csillagok.

Nelli hamar felhajtotta az italát, és álmodozó arccal forgatta kezében az üres poharat.

– Nézd csak, láttad, hogy van ott a karácsonyfa mögött egy nagy Diótörő-figura? Akkora, mint egy jól megtermett ember.

– Hát ezt meg kell néznünk! – lelkesedett Vanda is. – És csinálunk vele egy szelfit!

Átvágtak a téren, és beálltak az örbódé méretű, pirosra, barnára és feketére festett szobor elé. Vanda előrántotta a mobilját, és összehajoltak egy mosolygós fotóra.

– Nahát, az meg ott nem Ábel és Tamara? – meresztette Vanda a szemét a vásári forgatag közepére.

Nellinek olyan nagyot dobbant a szíve, hogy belefájdult a mellkasa.

– Hol? – kérdezte a fejét tekergetve.

– Ott, a forralt boros bódé mellett, a kürtöskalácsosnál. Világoskék a sálja, a csajnak meg fehér csipkés kendő van a hátán.

– Aha, látom őket.

– Nem szimpi nekem ez a Tamara – húzta el Vanda a száját. – Olyan... nem is tudom... Olyan kotnyeles. Nagypofájú.

– Egyetértek.

– Nézd, hogy magyaráz Ábelnek! Az meg olyan képet vág a dologhoz, mintha Tamara, tudom is én, arra akarná éppen rábeszélni őt, hogy most vegyen tőle jutányos áron karácsonyi mintás használt alsóneműt...

Nelli elvigyorodott.

– Igazad lehet. Tényleg olyan arcot vág. Nem mintha Tamarát ez zavarná...

– Ne mentsük meg tőle a karvezető bácsit? – csillant meg Vanda tekintete összeesküvőn. – Egy kis karácsony előtti jócselekedet.

– Pompás ötlet! – bólintott rá Nelli.

Megindultak, hogy keresztülválgjanak a téren, ahol lustán hömpölygött a báméskodó nép az áruk és a csinos faházikók között.

– Ábel, ne haragudj, van egy perced számunkra? – szólította meg Vanda a fiút, és finoman meg is ragadta a karját, hogy arrébb húzza.

– Persze – válaszolta Ábel meglepett arcot vágva, és gyorsan elköszönt társalgópartnerétől. – A próbán találkozunk, Tamara.

– De akkor most – kezdte a cserbenhagyott, Ábel azonban már elfordult tőle. Tekintetét kérdőn vetette Nellire, Vanda azonban határozottan megfogta a karját és magával rántotta. Úgy három házikóval távolabb vezette – Nellinek igencsak szednie kellett a lábát,

hogy lépést tartson velük –, mintha a mézeskalácsárus portékáit kívánná megvitatni a fiúval.

– Nézd csak, mi a véleményed erről? – mutatott Vanda egy karácsonyfa alakú süteményre.

Ábel értetlenül nézett a két lányra.

– Nyugi, nem akarunk sütikről diskurálni – kezdte Vanda a magyarázatot –, csak úgy láttuk, nem élvezed túlzottan a csevegést Tamarával, és örömmel vennéd, ha valami sürgős esemény elszólítana mellőle.

A fiú szája megkönnyebbült mosolyra húzódott.

– Köszí, lányok! Tényleg köszönettel tartozom nektek. Tamara kezd az idegeimre menni, olyan, mint egy felhúzott verkli.

– Inkább te tűntél az előbb felhúzottnak – jegyezte meg Nelli.

– Meglehet – ismerte el Ábel. Felnézett az utca közepén emelkedő templomtorony órájára. – Azt hiszem, már kinyitották nekünk a sekrestyét. Tíz perc múlva kezdünk. Ti nézelődtek még?

Vanda a barátnőjére pillantott, mire Ábel is.

Nelli szíve kihagyott egy ütemet, ahogy a fiú tekintete az övébe fúródott.

– Mindjárt – bökte ki nagy nehezen Nelli. – Talán... egy forró teát veszünk még.

A fiú zavartan elmosolyodott, megdörzsölte az állát, majd kissé meghajtotta magát és otthagya őket.

– Hű, ez azért kicsit furcsa volt, nem? – kérdezte Vanda, aztán Nellire nézve hümmögött egy sort. – Ami azt illeti, veled sincs minden teljesen rendben!

A jeges szél, amely a szúrós hódarát éppen Nelli arcába vágta a homályosan derengő reggelben, az iskolaépület irányából érkezett. *A nulladik órát az emberiség kipusztítására találták ki* – borongott a

lány, és biztos volt abban, hogy még a szempilláin is jégcsapok lógnak. Jégbálvánnyá dermedve, de azért említésre méltó viszontagságok nélkül evickélt el a tanári szoba melegecske oltalmáig.

Tétován közeledett az asztala felé. Széltől kissé bedagadt, könnyező szemei megint megpillantották azt a valamit a könyv- és füzethalmok között, ami távolról egy fehérgalléros fekete körnek tűnt.

– Fenyvesi kollegina aztán tud élni – vigyorgott Lepsényi, aki a teakonyha felől tűnt fel egy csészével olyan hirtelen, mint egy áldozatára lesből lecsapó puma. Rajta kívül csupán ketten tartózkodtak még a helyiségben: a busa szemöldökű Professzor, azaz Harmath Dezső bácsi, aki ma is üdvözült tekintettel és sztoikus nyugalommal javítgatta a filozófiaesszéket, és a cingár Bihari, aki grafitceruzát faragott egy osztálynapló fölött.

Nelli odaért az asztalához. Megszemlélte a leletet: friss, sötétbarna csokoládémázzal beborított linzernek tűnt, éppen ugyanolyan volt, mint előző nap.

– Erre gondolsz? Nem az enyém – nézett értetlenül a férfira, de az máris áttért kedvenc témájára.

– Nellike, a pályázat teljesen rendben van, nagyon jó lett! Felterjesztem majd magát a *Munka Érdemrend* bronz fokozatára – vigyorgott a lányra. Amaz válasz helyett kényszeredett mosolyra húzta a száját. – A nyári frankfurti programot biztos befutóra veheti, vesse be nyugodtan előre a naptárába – kacsintott rá.

Nelli egyszerűen úgy érezte, hogy ez a reggel már nem lehetne ennél rosszabb.

– Az óraelszámolásában azonban találtam néhány apró hibát – szólt az igazgatóhelyettes, és egy pirossal összeírkált lapot ejtett a lány asztalára. – Szíveskedjen délig kijavítani őket, jó?

Elhamarkodottan ítélt meg a reggelt – állapította meg borúsan a lány, míg könyvei közt válogatott félvakon a nap első tanórájához, aztán sietősen megindult a második emeleti tanterem felé.

De vajon honnan a csudából került megint sütemény az asztalára?

– Látod, nincs gazdája, így a megtalálót illeti: téged – mutatott rá Klári a hetedik óra előtt a kétségtelen tényre.

– Mindenkit végigkérdeztem, de senki sem tudott róla semmit... Egyem meg? – tűnődött Nelli.

– Nyugodtan. Vagy ha gondolod, a jó tanács fejében felezd meg velem – hunyorított Klári. – Vicceltem ám! – érintette meg Nelli könyökét, látva, hogy a lány már éppen készül félbetörni a sütit. – Edd csak meg nyugodtan. Úgysem ebédeltél még, ha nem tévedek.

– Persze hogy nem. Végig órám volt.

A hátát vigasztalóan melengette az ablakon beköszönő déli nap. Lehunyta a szemét, hogy legalább pár percig tölthessen, hátha a fény, mint egy élő napkollektort, feltölti némi üzemanyaggal a nap hátralevő részére. Megszagolta a kezében tartott süteményt, és mosolyogva állapította meg, hogy valódi; láthatatlan, csábító auraként lebegte körül a csokoládé- és cukorillat.

Észre sem vette, hogy ez idő alatt egy férfikolléga termett előtte.

– Jó étvágyat! – mosolygott Bihari a lányra, éppen akkor, amikor az beleharapott az islerbe.

– Hmm – bólintott Nelli sokatmondóan válasz gyanánt, mivel nem akart morzsákat söprögetni Karácsony Kevin *12. d* osztályos tanuló németfüzetéről. Igyekezett hamar lenyelni a falatot, mert a férfi várakozó arckifejezéséből leszűrte, hogy – nem csekély meglepetésére – valószínűleg beszélgetni szeretne vele. Sosem váltottak még kettőnél több szótagot egymással; biztosan csak azt tudta, hogy történelmet tanít.

– Nelli, van egy kevés szabad kapacitásod valamelyik délután?

Nelli nagyot nyelt.

– Mire gondolsz?

– Vállalsz még tanítványt? Garantáltan idegrendszer-kímélő, jól nevelt gyerekekről van szó, a nővérem tízéves lányáról. Nem nagyon megy neki a német.

– Csak hétvégén, ha az megfelel neki.

– Megérdeklődöm, és hozom a hírt. További jó étvágyat! – mosolygott Nellire, és továbbállt.

– Nellike, nem jön az étkezdébe? – jelent meg Lepsényi az asztalánál, amint a lány éppen az utolsó morzsákat nyelte.

– Már ebédeltem, Elemér – mosolygott rá a főnökére, reményei szerint eléggé hihetően.

A lány megkönnyebbülésére a férfi továbbrohant anélkül, hogy a kijelentés valóságtartalmát firtatta volna. Nelli halkán sóhajtott, megtörölte a száját a szalvétával, és szeme sarkából az asztalszomszédjára pillantott. Bezzeg őt sosem szólítja meg Lepsényi! E percben mérhetetlenül irigyelte az ötven körüli, asszonyos külsejű Klárit, aki éppen az órarendje fölött borongott.

– A héten már nem lesz egy lukam se – jegyezte meg a nő olyan arccal, mintha most eszmélt volna rá, hogy bár neki mást ígértek, az élet mégis sanyarú.

Nelli nehezen szokta meg a sajátos szakzsargont, mosolyát elnyomva együtt érzően nézett fel kolléganőjére.

– Én is tele vagyok órákkal, a fellépésekre is alig van időm készülni – mondta.

– Elmegyek ám szombaton, hogy meghallgassalak! – pillantott rá Klári, miközben könyveket válogatott össze, és sietve a karórájára is vetett egy pillantást. – Most lesz az adventi gyertyagyújtás az aulában, kijössz, ugye?

– Ó, persze, csak még összeszedem a cuccaimat.

A feltúrt füzetekről egy toll hullott a földre.

– Ó, a fenébe – csúszott ki a lány száján. Lehajolt volna érte, de megelőzték: Pálffy, a földrajzos kolléga egy mosoly kíséretében a kezébe nyomta.

A barokk pompájú, sötét bútorokkal berendezett sekrestyét visszafogott moraj töltötte meg. A tömör bútorzat nehéz tömjénillatot árasztott, ezért az ódon helyiség olyan benyomást keltett, mintha a középkor óta nem járta volna át friss levegő. A boltozatos mennyezet szürkésfehéren nehezedett a kissé félhomályos megvilágítású légtér fölé. Egy reverenda lógott vállfán az ajtó belső oldalán, alatta tizennégy, bokáig érő fekete szoknyába öltözött nő álldogált a kezdésre várakozva, már a beéneklésen túl.

Ábel idegesen ütögette és fülelgette a hangvilláját, mintha attól tartott volna, hogy a bonyolultnak éppen nem nevezhető kis szerkezet váratlanul meghibásodik.

– De ki adhatta a sütitet? – töprengett Vanda elmélyülten az izgalmas rejtélyen, mint egy detektív egy okkult bűntény talányos bűnjele fölött.

Nelli fázósan dörzsölgette a kezét.

– Ötletem sincs. És azóta is minden áldott reggel ott vár egy isler a könyveim közt. Nem mintha nagyon ellenemre lenne a dolog, de más szájjal majszolgatnám, ha tudnám, hogy kinek köszönhetem meg.

– Építs be egy kémet a tanári karba. Nincs ott egy barátod vagy bizalmasod, aki már kora reggel ott sertepertél, és mindent kifigyel?

Nelli megrázta a fejét.

– Csak a takarítók járnak be hajnalban meg időnként egy-két sorstárs, aki nulladik órát tart. Bihari általában elég korán érkezik, majd megkérdem, látott-e valamit.

– Nem lehet, hogy ő az ajándékozó?

– Á – vigyorgott Nelli. – Bihari nem az a rózsailatú hősszerelmes típus!

Vanda teátrálisan felsóhajtott.

– Ó, milyen romantikus! Gondolj csak bele, Nell, hacsak nem molekuláris transzformációval varázsolja oda valami szuperlény a kis

süteményeidet, akkor bizony van az iskolában egy titkos imádód, aki szeretné, ha minden egyes napodon rá gondolnál! Talán a karbantartó, a portás bácsi vagy a pedellus... Nem, nem, tudom már! Egy végzetes vonzerővel vadító végzős ifjú lesz az! Új év, új románc, új tavasz, ó! – sóhajtott a lány megint.

Nelli elhúzta a száját.

– Aztán meg egy új vakáció, és a nyári egyetem Lepsényivel...

– Ne izgulj, biztos jó lesz! – ugratta Vanda fanyalgó barátójét. – Néhány kellemes kirándulás, közös bajorkolbász-majszolgatás meg sörözgetés, és máris összebarátkoztok.

– Á, ne is mondd... Előre borzadok, ha eszembe jut, hogy vele kell majd utaznom Frankfurtig. Remélem, legalább a leggyorsabb közlekedési eszközt választja!

– Abban ne reménykedj. Tíz órát zötyöghetsz a vonaton a társaságában, még az életedet is megunod.

Ábel kissé ingerült torokköszörlésére kapták fel a fejüket. Már csak ketten maradtak a sekrestyében, a többi kórustag az ajtón túl várakozott a koncert kezdetére.

– Ügyes légy, Nell! – súgta Vanda, aztán beléptek a bazilika szentélyébe. – És ne feledd: Zoli is ott lesz!

Amikor az énekesek egy karéjban felálltak az oltár előtt, Nelli körültekintett a templom fenséges belső díszsein, aztán a zsúfolásig telt padsorokon. Ki tudná-e találni, melyik fiatalember lehet Zoli, az átlagos magasságú és alkatú lovag?

Átlagos férfiból egyszerűen túl sok ült a hallgatóság soraiban ahhoz, hogy bármiféle felfedezést tehessen.

Azaz, egy felfedezést mégis sikerült tennie, méghozzá a felzaklató fajtából.

A második sor szélén egy kopaszodó, magas férfi ücsörgött, és éppen Nellit figyelte apró szemével. A lány fejéből bosszúságában nyomban kiugrott, hogy mi lesz az első műsorszám, és azon morfondírozott, vajon elegendő lesz-e, ha csupán tátogni fog, amíg a többiek előadják a darabot.

Mint légy a mézes teába, úgy hiányoztál, Lepsényi – gondolta bosszankodva.

Ebben a pillanatban előlépett Ábel, és tekintetét végigjártatta a kórustagokon. Pillantása végül Nellin állapodott meg. A kék szempárba belenézve a lányt meghatározhatatlan módon azonnal előntötte a nyugalom, és azt érezte, egy jó karvezetővel talán mégis sikerülhet.

– Ezt egyszerűen nem hiszem el! – bosszankodott Vanda, a szeme azonban nevetett. Lendületesen a fejébe húzta piros gyapjúsapkáját, és az esti díszkivilágításban fürdőző tér felé indult.

Nelli követte.

– Sajnálom – mosolygott Vandára –, de igazán nem tehetek róla.

– Pedig ott volt, isten bizony, hogy láttam! Barna dzsekit viselt, a kezében pedig egy akkora virágcsokor volt, hogy simán elbújhattál volna mögötte Lepsényi elől.

– Ugye, nem feltételezed, hogy szándékosan bojkottálom a védencedet?

– Nem, de... Azért mégis nevetséges – pufogott Vanda. – De már tudom, mit kell tennem. Nincs mese, megadom neki a telefonszámodat, hogy felhívhasson, és többé nem kerülhetitek el egymást, nincs több kifogás!

– Oké, oké. De mondd csak, ha annyira jó parti, miért nem te randizol vele?

– Hisz tudod – vont vállat Vanda. – Nekem ott van Xavér.

– De hát nem is vagytok együtt!

– Ez igaz, de attól még szeretem – tette hozzá vonakodva.

– Na hallod, ilyen név... Én is inkább szakítottam volna vele.

– Ugyan! Nem a neve miatt vesztem össze vele. Tudod, milyen élnetetlen, egész álló nap a gépen csüng a hülye pókerével, semmi

normális munkahelye nincs, és hajlandóságot sem mutat a keresgélésre. Erre nem lehet jövőt alapozni... De hadd kérdezzem meg, ha nem haragszol, mi a frászkarika volt ma veled? Énekeltél már ennél százszor jobban is a próbákon. Először egy ütemmel később léptél be, aztán három egész sort hamisan énekeltél végig.

Nelli morcos arcot vágott.

– Az első percben felfedeztem a hülye főnököm hülye képét. Annyi magabiztosság maradt bennem, mint egy tányér kocsonyában.

– Jó ég! Miféle istenverte szél fújta oda azt a bajkeverőt?

Nelli válasz nélkül hagyta a kérdést. Megérkeztek a tér szívébe, ahol a büféházikók sorjáltak; a belőlük kiáramló illathalmaz szinte tapintható volt a decemberi hidegben.

– Meghívlak egy forralt borra, jó? – kérdezte Vanda lelkesen.

Nelli megborzongott a hidegtől.

– Ami azt illeti, nem volna ellenemre.

Egy-egy pohár gőzölgő, aszalt szilvás forralt borral helyet kerestek maguknak a talponállók egyikénél, ahonnan remek kilátásuk nyílt a fényfüzerekkel és világító karácsonyi motívumokkal felékesített sétálóutcára és a távolban magasodó cisztercita templomra, amelyhez a narancsos-szürke téli ég szinte giccses háttérrel szolgáltatott.

Pár percen át szótlánul ízlelgették a testet-lelket átmelegítő italt. Vanda némán fürkészte barátnője arcát, de aztán kibukott belőle:

– Szóval?

– Mit szóval?

– Mi volt valójában a gond?

– Mondtam már. A második sor legszélén, velem majdnem szemközt ott ült az az átkozott Lepsényi, és a koncert teljes ideje alatt kajánul fixírozott.

– Kajánul?

– Igen. Vagy legalábbis... kritikusan.

– Mint egy...

– Mint egy törvényszéki kórboncnok. Mint egy tehetségkutató szőrösszívű zsűritagja. Mint egy érettségi vizsgaelnök, aki azért ül ott,

hogy rajtakapjon. Egyszerre volt bosszantó és undorító. Mint... mint egy penészes szelet a kedvenc tortából.

– De hát mit számít az neked? Lepsényinek arra van befolyása, hogy az iskolában hogyan végzed a munkád. Hogy máshol mit és hogyan csinálsz, az rá annyira tartozik, mint a pizzafutárra a nyugdíjpénztári egyenleged.

Nelli egy pillanatig elgondolkodott barátnője szavain.

– Lehet, de akkor is. Bárhol jelenne meg, a főnököm lenne és utálnám. – Hörpintett egy hosszú kortyot a borából. – Te hogyan éreztél volna magad, ha történetesen szólót énekelsz egy sereg ember előtt, és felfedezed közöttük a reumatológiai osztály vezető főorvosát? Képes lettél volna közömbös maradni?

– Jó a hasonlat – ismerte el Vanda, miközben dermedt ujjait szorosan ráfűzte a meleg pohárra. – Nos, mivel a főorvosunknak *Őrnagy* a gúnyneve, s ez pontosan tükrözi széplelkűnek nehezen titulálható jellemét, el kell ismernem, hogy a helyzeted épp annyira lehetett kellemes, mint ha, mondjuk, a szerelmeddel futottál volna össze, miközben éppen vécépapírt vásárolsz.

– És mivel nem remekeltem éppenséggel, fix, hogy Ábelnél elvágtam magam. Kész. Többé nem fogja rám bízni a szopránszólót. Ráadásul a holnapi próbán nem is tudok ott lenni egy ostoba értekezlet miatt!

– Na, ez tényleg gáz – fintorodott el Vanda.

Ebben a pillanatban elhaladt mellettük két ismerős alak: Tamara izgatottan gesztikulálva beszélt Ábelhez, szinte le sem véve a szemét a fiúról.

– Nézd már – szólalt meg Vanda. – Ez azóta sem nyugodott le. Még mindig ezerrel nyomul Ábelnél. Csak úgy tolja a szöveget!

Nelli borongva nézett a két alak után.

– És azt hiszem, én már tudom is, hogy miről – sóhajtott.

A szíve nehezebb volt, mint valaha.

Földrengés moraja zakatolt bele dübörögve Nelli kései álmába. Éppen Hajnalcsillagként tündökölt az *Ave Maria* szólóénekesnői szerepében, a templom ájtatos díszletei között... Amikor egy munkás érkezett a padsorok közé, hogy egy ütvefúróval nekiálljon felszedni a padlóburkolatot. Nelli pislogott néhányat és nyújtózkodott egyet, majd átkopogott a falon.

– Azt hittem, nem hallatszík át annyira, hogy felébredj – kiáltotta Vanda.

Nelli a fejére húzott párna alól morgott vissza. A következő percben Vanda bekukkantott a résnyire nyitott ajtón, egy farmerdarabbal a kezében.

– Bocsika! Tudom, szombat van... De mindenkinek gatyort szeretnék ajándékozni, és igyekeznem kell a varrással.

Nelli vissza tudott aludni egy kis időre, de amikor azt álmodta, hogy a templom hűs árkádjai alatt a fekete szoknyába bújt Lepsényi énekel helyette szopránszólót, nyomban rugóként pattant fel a szeme. A jó meleg dunya alatt kinyújtóztatta elgémberedett végtagjait, és miközben a macska hízelkedve dörgölözött hozzá a lábfejehez, bekapcsolta a telefonját, és magához vette. Aztán megcirógatta az állat fejét, és nagyot ásítva kitámaszkodott a konyhába.

– Ne haragudj – fogadta Vanda bűnbánó képpel, miközben egy kistálkából fahéjillatú pépet kanalazott. – Ünnepelesen ígérem, hogy holnap reggel nem zörgök. Ide nézz! – mutatott fel egy fél tucát, farmeranyagú kis zsebkendőtartót meg mobiltokot. – Hát nem cukik?

– De – motyogta Nelli álmatagon, és levett egy bögrét a konyhapolcra. Töltött bele forró vizet a kannából, a kis papírdobozból pedig egy teafiltert húzott elő. Orrához emelte, hogy szippantson egyet a bergamottillatból, mielőtt belelógatná a bögrébe.

– Tényleg bocsika... Kárpótlásul elfogadsz tőlem egy tatyót a pézséidnek? És nézd – mutatott fel Vanda egy fémtálcát hízelkedő mosoly kíséretében –, kárpótlásul készítettem pirítóst neked is.

Nelli a konyha ablakán betóduló napsütés felé fordította az arcát. Imádta a reggeli fényeket, a bőrét melengető, a pilláin ragyogva táncoló sugarakat, amelyek nem csak a testét melegítették át, hanem a lelkét is.

– Oké, oké, semmi gond – mosolyodott el végül. – Már úgyis fel akartam kelni.

Elvett a tálcáról egy vajas pirítóst, és a mézpörgetővel aranyló csíkokat csurgatott a tetejére az asztalon álló mázas csuporból. Beleharapott a ropogós kenyérbe, de alig rágott rajta kettőt, amikor a telefonja izgatott csörömpölésbe kezdett.

Sietve lenyelte a falatot, mielőtt válaszolt volna a hívásra.

– Nelcsike? Puszika, itt anya beszél.

– Jó korán hívsz, anya...

– Korán?! Itt már kilenc óra van, gondolom, nálad is...

– Igen, persze, csak tudod, az nekem még mindig a kora reggel-kategória – válaszolt, aztán harapott egyet a kenyérből.

– Apád csömört kapott attól a mennyiségű disznótorostól, székelykáposztától, garnicától meg csorbától, amivel itt igyekeznek minket jól tartani, de csak nekem panaszkodik. Ismered a kényes gyomrát.

– Hogy vannak a rokonok? Mici néni, Elek bácsi meg a többiek?

– Mind puszilnak téged, és sajnálják, hogy idén nem tudtál velünk jönni Sepsire. Balázséknál megszületett a harmadik gyerek, lány lett az is, Janka meg megkapta az ösztöndíjat, kiment Amerikába. Jenciék megint különköltöztek, állítólag ezúttal végleg, de Mici nénikéd kétkedésének adott hangot ezt illetően. Menyus még mindig küszködik az ízületeivel...

Nelli szórakozottan mártogatta a filtert az aranybarna teába, közben igyekezett követni a sokféle nevet és eseményt.

– Karácsonyra azért hazajöttök, ugye? – kérdezte édesanyját, amikor az levegőt vett.

– Persze, a szentestét már otthon töltjük, veled! Hazafelé még megállunk egy napra Szegeden Ili néninél, szegényke sokat van egyedül, mióta Janóék kiköltöztek Németországba.

– Aztán el ne felejtsetek útravalót csomagoltatni mindenkivel, nehogy éhezniünk kelljen huszonnegyedikén a karácsonyfa alatt – mosolygott a lány. – Mindenkit csókoltatok, az egész pereputtyot, macskástól, kutyástól, benneteket legelőbb – mondta, aztán befejezte a beszélgetést.

Vanda a mosogató elé penderült.

– Na és mi van Zolival? Beszéltetek?

Nelli kezébe vette a gőzölgő bögrét, és barátnőjére pillantott.

– Ma háromkor találkozunk.

A város óriási, csillogó ezüst hópelyhekkal meg lila girlandokkal díszes karácsonyfája körül üde, fenyőerdei illat uralkodott. Nelli a legteljesebb lelki nyugalommal nézegette a csilingelő szélharangokat és faragott szobrocskákat a faházikó pultján, egy összehajoló szerelmespárt ábrázoló, tenyéryi, míves darabon végig is húzta az ujjait. Eljátszott a gondolattal, hogy megveszi Vandának karácsonyra, ám a kis szobrocška ára meglehetősen borsos volt – éppen azon töprengett, mennyi pénz lehet nála, amikor olyan érzése támadt, mintha valaki leheletfinoman végigsimítaná a hátát. Gyorsan megfordult. Egy világoskék sálát látott meglibbenni, mielőtt eltűnt volna a télikabátok tömegében.

Megérintette az arca jobb oldalát. Kerek szemmel bámult az eladóra, hátha a tekintetéből választ kap, a férfi figyelme azonban egy könyv lapjaira tapadt.

Biztosan képzelődött. A háta azonban még mindig bizsergett az érintés nyomán. Álmodta volna, hogy valaki megsimogatta?

Ábelnek van világoskék sálja?

Nem volt ideje ezen töprengeni, mert a következő percben már egy barna dzsekit viselő, átlagos testmagasságú és alkatú fiatalember állt előtte – világoskék sállal a nyakában.

– Nelli? – szólította meg a srác mosolyogva.

– Zoli? – kérdezte Nelli ugyanabban a pillanatban, és ellépett a házikó mellől.

Egymásra nevettek.

Szép a mosolya – állapította meg a lány.

– Meghívhatlak egy forró teára? Vagy inkább forralt bort innál? – kérdezte Zoli alig észrevehető zavarban, ami nem is állt rosszul neki. – De be is ülhetünk valahová, ha ahhoz volna inkább kedved.

Nelli nevetés mögé rejtette zavarát.

– Hú, köszi... Nem is tudom... Talán a teát választanám a csábító kínálatból. Mondd csak, itt vagy egy ideje?

Zoli kedélyesen megrázta a fejét.

– Nem, sajnós, és elnézést a késésért...

– Nem azért kérdeztem – rázta meg Nelli a fejét. – Csak egy perce mintha elmentél volna mögöttem...

A fiú elképedve intett nemet, mire Nelli mosolyt erőltetett az arcára és vállat vont. Így, hogy végre Zolira figyelt, kénytelen volt elismerni, hogy az első benyomást illetően kellemesen csalódott az átlagosnak beharangozott fiatalemberben. Kerekded arca ellenállhatatlanul vidámnak hatott, amikor mosolygott.

Belekortyoltak a forró italba, egy kis asztalka két oldalán könyökölve.

– Szörnyen sajnálom, hogy a múltkor elkerültük egymást a tömegben. Ha szemfülesebb lettem volna, már napokkal előbb megismerkedhetünk.

– Á, igen – lehelte Nelli, mert ennél okosabb nem jutott eszébe.

– A barátnőd jóvoltából már tudtam, hogy nagyon csinos vagy, de a valóság felülmúlja a legvadabb képzeletemet is.

– Ó – mosolygott Nelli, ezúttal is jobb híján. Forróság áramlott szét az ereiben. *Ilyen gyorsan átmelegítette volna az a pár korty tea?*

– Azt is mondta, hogy magyart tanítasz.

Nelli bólintott, a poharat forgatva zavarában.

– Igen, magyart meg németet.

– Talán nem gondolnád rólam, de én szoktam verseket írni.

– Á, komolyan? – Nelli ezt csakugyan nem gondolta volna egy cukrászról. Ugyanakkor be kellett látnia azt is, hogy az irodalom nem csupán az irodalmi nagyságok meg a magyartanárok kiváltsága.

– Bizony. Mindenféle témáról szoktam költeni, de a kedvencem a szerelem. Ezen a téren sajna nem vagyok valami haj-de-szerencsés.

Nelli arcát a tenyerébe hajtva követte Zoli szavait, a gondolatait azonban alig tudta összpontosítani. Egyfolytában a kék sál járt az eszében.

– Általában az a sajnálatos helyzet, hogy nem vagyok képes ismerkedni – mondta a fiú. – Amint meglátok egy csinos nőt, törvényszerűen máris eltűnik a látóteremből. Felszáll az orrom előtt egy buszra vagy nyomát veszem a tömegben az utcán. – Elmosolyodott. – Veled kapcsolatban is már kétszer ez történt, mire össze tudtuk hozni ezt a randit.

– Így van.

Zoli megeléghette a beszélgetés egyoldalúságát, mert egy pillanatra elhallgatott.

– És veled mi a helyzet? Vandától úgy tudom, hogy nem jársz most senkivel.

Nelli sóhajtott egy mélyet.

– A dolog némileg hasonlóképpen áll. Vagy az van, hogy akit érdekelnék, az nem tetszik nekem, vagy fordítva: aki nekem tetszik, annak én nem keltem fel az érdeklődését.

– Úgy tűnik, hogy rokonlelkek vagyunk.

– Hát, eléggé így fest – bólintott Nelli is. Zavarban érezte magát. A templomharang kettőt kondult. Nelli lepöckölt egy kósza hópelyhet a kabátja ujjáról.

– Ne haragudj, de most már mennem kell – nézett bocsánatkérően Zolira. – Igazán örülök, hogy megismertelek.

– Én is – vigyorgott rá Zoli.

Remélem, nem keltettem benne túlzott reményeket – gondolta Nelli, miközben visszaintett a lelkesen integető fiúnak, és elvegyült a téren kavargó tömegben.

Ismerős nevetés hangja fogadta Nellit, amint a süteményillatú lakásba lépett. Levette a kabátját, és a folyosóról bekukucskált a konyhába.

– Tessék ezt elfogadni, igazán! – hunyorgott Vanda a főbérőre. – Praktikus gatyor, azaz farmergatyából varrt szatyor, én készítettem. A pántját ergonomikusra terveztem meg, ettől biztosan nem fog kiújulni az isiásza.

– Ugyan már, Vandácska, ez túlzás!

A lány ellentmondást nem tűrően a nő kezébe nyomta a táska pántját.

– Nem, nem, nagyon szívesen adom, Katika. Már csak a sütemények miatt is, amikkel kényeztet minket.

– Jól van, na. Köszönöm, aranyom! – pirult el a néni, és pusztit nyomott a lány arcára, majd Nellire mosolygott. Tincsei rendezetlenül kunkorodtak elő széles, piros hajpántja mögül.

– Ide fogom tenni a kulcsaimat, ide meg befér az esernyőm is – mutatta Nellinek az ajándék táskát. – De látom, neked is ugyanilyen van!

– Igen, ez is a Vanda-butikból való – mosolygott rá Nelli, és kétfelől pusztit nyomott a néni arcára. – Jól tetszik lenni?

– Pompásan, drágám! A derekam újjászületett, úgy érzem magam, mint húszéves koromban! Újra tudok táncolni, a férjem alig győzi szusszal – kacsintott. Maga elé emelte a táskát. – Ez a szépség meg bearanyozta a napom! Már megyek is, Nellikém, vár a fodrászom – simította meg a lány karját, és a lakásajtó felé tipegett. – Kitalálok egyedül is, szervusztok!

– Tetszett neki! – súgta Vanda Nelli fülébe.

– Micsoda?

– Hát a gatyor! Már régen kinézte magának a tiédet, és éppen azt kérdezte, hol vetted, mire előrántottam neki egy vadiújat – ha láttad volna az arcát!

– Huh... hát, örülök – mosolygott rá Nelli erőtllenül.

– Na, de most mesélj, milyen a srác?

– Kellemes. Ha esetleg végleg kiadnád Xavér útját, ajánlom őt szíves figyelmedbe.

– Ezt meg hogy érted?! Mesélj már! Mi történt?

– Fáradt vagyok. Lefekszem – zárkózott el Nelli a válasz elől, és elvonult a szobájába.

– Hé, Nell, ez nem igazság! – hallotta barátnője dühös hangját az előszoba felől.

Ha Vanda tudta volna, amit ő tudott... *De talán jobb is így.*

Nelli tenyerébe támasztotta az állát, úgy bámult le a hibáktól hemzsegő füzetlapra: több piros színű betoldás szomorkodott rajta, mint amennyi hajszál meredezett a mérgezett egérként futkosó Lepsényi kúpos kobakján.

A lány keserű érzései végül egy letört sóhajban öltöttek testet.

– Született nyelvtelhetség a gyermek? – biccentett Klári gunyorosan a németfüzet felé, mialatt egy csomag korpás kekszet bontogatott.

Nelli újra felsóhajtott.

– Valamennyi dolgozat ugyanilyen pocsek. Attól tartok, nem sikerült kellő alaposággal a szájukba rágnom a kötőmódot. Sőt... ha jobban belegondolok, a többes számtól a feltételes módig bezárólag gyakorlatilag semmit – húzta el a száját. Piros tollát dühösen a füzethez vágta, az írószer azonban ahelyett, hogy megállapodott volna a lapok között, egy meglepő ugrás után az asztallábak között landolt.

– Ne emészd magad! Biológiából sem jobbak, mint németből – legyintett a kolléganő. – Három osztály dolgozatai várnak rám is. Kérsz egyet? Ebéd helyett is megteszi – váltott témát, Nelli felé nyújtva a kekszes zacskót. A lány vett belőle, és beleharapott a kekszbe.

– Most hallottam egy pletykát: a diákönkormányzat azt szeretné elérni, hogy a két hétig ki nem javított dolgozatok érvényüket veszítsék. Ha ez megvalósul, nem tudom, hogyan fogom leosztályozni a gyerekeimet. Én minden órán iratok.

– Én is – bólintott Nelli –, de a jövőben ezek szerint át kell majd térnem a villámfeleltetésekre, „hirtelen halál” -stílusban. Lepsényi, úgy hírlík, a módszer mestere.

– Szerintem is járhatnál hozzá továbbképzésre – vigyorgott Klári –, ha hihetek a *II. a*-soknak, túlon túl humánus vagy. Végy példát Elemérről: nála senki sem mer négyesnél rosszabb dolgozatot írni.

– Nála én sem mernék – jegyezte meg Nelli halkán, és azonnal meg is bánta merészségét: ugyanis észrevette, hogy az asztalok között cikázva közeledik az igazgatóhelyettes, és céltudatosságából ítélve Nellit szemelte ki következő célpontjának.

Lepsényi, kezében egy iratköteggel, három nagy lépéssel valóban az asztala előtt termett.

– Köszönöm, Nelli. Látja, tud maga jó pályázatot készíteni! Nem kellett volna annyira megszeppennie, nem eszem én reggelire embert!

Csak ebédre – gondolta Nelli.

– És találtam a friss kiírások között is egyet, amit érdemes lenne megpályáznia. – Letett elé egy sűrűn nyomtatott papírt. – Piripócspuszta-alsón módszertani továbbképzést szerveznek jövő júliusban magyartanároknak. Épp ilyen kitűnő pedagógusoknak, mint magácska. Pályázza meg, Nelli, majd segíték!

Nelli mélyet sóhajtott. Minden lelkijére szüksége volt, hogy egy halvány mosolyt kipréseljen magából.

– Akkor még beszélünk róla – tette hozzá Lepsényi, és máris távozott.

– Ez nem a magáé, Nelli?

A lány felkapta a fejét. Pálffy állt mellette, és egy piros tollat nyújtott felé.

– De, azt hiszem. Köszönöm.

– Nincs mit.

Eltöprengve nézett a távolodó kolléga után.

Lehetséges lenne?

Pálffynak felesége és négy gyereke van. Vajon képes lenne titkon süteményeket küldözgetni szerelme titkos tárgyának?

A lány megrázta a fejét, és figyelmét újból a dolgozatoknak szentelte.

– Ez óriási! Honnan potyoghatnak azok a sütik a te asztalodra?! Neked valami *terülj, terülj -asztalkám* jutott... Nem akarod őket hazahozni? – kérdezte Vanda elképedve.

– Nem értem én sem. Már végigkérdeztem az egész tanárit, senki sem tud róla semmit. Mégis, két hete minden áldott reggel ott csücsül egy isler a könyveim között.

– Fel kéne bérelnünk egy Sherlock Holmest, mielőtt kifúrja az oldalam a kíváncsiság. Legalább finom?

– Elég jó.
– Te figyu, néha azért hazahozhatnál egyet-egyét nekem is, én is szeretem.

– Jól van – nevetett Nelli –, legközelebb meghagyom neked.

– Na és Zoli? – kíváncsiskodott Vanda, miközben kenyeret szeletelt a szalonnás rántottához.

Nelli megvonta a vállát.

– Mi van vele?

– Na, ne csigázz már! Semmit sem mondtál a randitokról! Milyenek találtad? Miről beszélgettetek?

Nelli hallgatásba burkolózva kevergette a serpenyőben a rántottát.

– Jó illata van – szólalt meg.

– Zolinak?

– Dehogy! – nevetett. – A vacsorának.

– Na, jól van, ez nem járja ám! – méltatlankodott Vanda. – Én leszerveztem neked egy tuti pasit, a minimum az lenne, hogy böffentesz róla néhány szót!

– Ne haragudj – mondta Nelli. Levette a tűzről az edényt, és a megterített konyhaasztal közepére helyezte. – Egyelőre nem tudok mit mondani róla. Tényleg. Talán találkozunk még, és akkor majd mesélek a benyomásaimról. Kérsz kenyeret?

– Kérek – sóhajtott Vanda, és a kenyereskosár után nyúlt. – Különben... Zoli az üdvözetét küldi.

– Csak nem talákoztál vele?

Vanda nyammogva bólintott.

– Azt mondta, az ajkad olyan, mint egy cseresznyeszem.

– Ó, te jó ég! – emelte Nelli a plafonra a tekintetét.

– Tényleg ezt mondta – vigyorgott Vanda.

– Nyilván csak a cukrászipari érdeklődés beszélt belőle.

– Nagyon lírainak találta a körömlakkodat is.

– Nyilván majd verset ír róla. *Óda a lakkozott körmökhöz...* Várjunk csak... Nem is volt kifestve a körmöm – töprengett el Nelli két falat rántotta közt.

– Tényleg? Hát ez érdekes. Zoli azt állította, hogy nagyon jól passzolt a szemed színéhez.

Nelliből kibuggyant a nevetés.

– Ez pompás! De most már hagyjuk Zolit, jó?

Vanda újra szedett a serpenyőből.

– Oké. Nem találod úgy, hogy Ábel kissé elvetette a sulykot?

Nelli a barátnőjére pillantott.

– Pontosan mire gondolsz?

– Az a háromnapos borosta, amit tegnapira növesztett, hát... Mit mondjak, nem megy ki a fejből.

– Amennyiben?

– Hülyén néz ki veled.

Nelli lelki szeme előtt azonnal megjelent a karvezető fiú vékony alakja, és a szíve is hevesebben kezdett verni.

– Egy kis *Drei-Tage-Bart*, nekem tetszik... Ami azt illeti, Tamara sokkal inkább zavar.

– Nagy ég! Az a nő énekelni sem tud. Még a fogorvosi fúró hangja is kellemesebb, mint az ő sipítózása... Aú! – kapott az arcához fájdalmas képpel.

– Mi az? Belekerült volna egy tojánhéj?

– Nem, ez a bal alsó hatosom – dűnnyögte Vanda. – Most már nem úszom meg a tömécserét.

– Nem volt jó. – Ábel a fejét ingatta. – A mezzót kérem újra!

Összeszorította az ajkát, miközben a piszkosfehér, töredezett kottalapokat pörgette visszafelé.

Elfojtott mormogás futott végig a lányok soraiban.

– De mi volt a baj veled? – érdeklődött félénken egy hang.

– Valaki hamisan énekelt.

Nelli pillantása összeakadt Vandáéval, aki a mögötte lévő sorban állt, hárommal arrébb. Barátnője szemében bizonytalanságot vélt felfedezni.

– A lap tetejétől kérném, onnan, hogy *Ave, maris stella* – szólta Ábel, Nellire nézett, majd amikor a lány viszonzta a tekintetét, zavartan felköhögött, és a hangvillájára koppintott, hogy megadja a kezdőhangot.

Tamara összefonta maga előtt a karját, és ajkát biggyesztve pillantott a mezzo szólamot éneklő lányokra.

Nelli Ábel arcát figyelte: a homlokát is összeráncolta, ahogy a hangokra koncentrált, markáns arcéle intelligenciát tükrözött, tekintete szigorú pontosságról tanúskodott. A lány finom remegést érzett a gyomra tájékán, szerette a kóruspróbákat: Ábel nyugodtsága és a zene mindig lecsendesítette az elméjét, a napközben összegyűlt feszültség egyszerűen tovatűnt, ahogy belemerült a dallamok időtlen világába.

Felkapta a fejét. A fiú intésére az ének hirtelen elhalt.

– Igen, Vanda, te voltál az – szólalt meg Ábel.

Vanda az ajkába harapott.

– Lehetséges. Egy kicsit fáj a torkom – nézett körbe rajtakapottan, és a nyakára fonta az ujjait. – Elnézést!

A hátsó sorból valaki egy Negrót nyújtott felé. Vanda köszönetet mondott a cukorkáért, és rögtön kibontotta a papírjából.

Nelli együtt érző pillantást küldött barátnője felé, aztán Ábelre nézett – elpirult, amikor elkapta a tekintetét. Ábel megköszönte a torkát.

– Rendben, akkor Vanda nélkül, még egyszer, remélhetőleg ma utoljára – fordult vissza a fiú a kottához, és megadta a hangot. – Minden szólam, onnan, hogy *Iesu dulcedo...*

Vanda nagy lelki nyugalommal, behunyt szemmel szopogatta a torokcukorkát, Ábel pedig elégedett pillantással nyugtázta, hogy az előadásba ezúttal nem vegyültek fals hangok. Amikor berekesztette a

próbát, a lányok beszélgetve szállingóztak a sekrestye kijárata felé. Nelli a barátnőjét kereste a tekintetével.

– Nelli, kérlek... maradj még egy pillanatra! – szólította meg Ábel, a kottalapokat rendezgetve. – Már ha nem sietsz valahová... vagy ilyesmi – tette hozzá halkabban.

– Én sem voltam elég jó? – kérdezte a lány. Csalódást érzett, és gondolatban visszapergette az elmúlt perceket, hogy rájöjjön, mit hibáztatott.

A fiú, kottáit a kezében tartva, mellé lépett.

– Nem, veled nem volt gond – mondta, és egyenesen a lány szemébe nézett. De mielőtt folytatni tudta volna, Tamara penderült kettőjük közé.

– Ábel, azt beszéltük meg, tudod, hogy átismétled velem is a szopránszólót! – fuvolázta szélesen gesztikulálva. – Jó lenne most neked? Mert nekem holnap tuti nem jó, és holnapután is későig dolgozom, aztán nem lenne időm kigyakorolni a hangversenyig.

Nelli úgy érezte, mintha gyomron vágták volna. Tanácstalanul nézett a fiúra.

– Igen, Tamara, persze. Szükségünk van tartalékszólólistára. De várj egy percet, még Nelinek...

– Bocs, de nem érek rá, negyed órát tudok maradni – mondta a lány ellentmondást nem tűrően.

Ábel a homlokát ráncolta, majd bocsánatkérő mosollyal Nellire nézett.

– Ne haragudj, Nelli, majd valamikor máskor – mondta.

– Rendben – felelte Nelli, és lenyelte feltoluló dühét. *Hogy viselkedhet Tamara ilyen lehetetlenül?*

Érezte, hogy valaki belekarol.

– Gyere, menjünk – szólt hozzá Vanda halkán. – Nekünk itt nem terem ma babér.

– Menjünk – ismételte Nelli gépiesen. Nem állta meg, hogy a sekrestyéből kilépve még egyszer hátra ne pillantson. Vetélytársa a

feltartott kottalapra szegezte csinosan gondozott körmeit, amire azonban Ábel rá sem hederített: Nellit követte a tekintetével.

Ha kíváncsi vagy a folytatásra, itt tudod megrendelni az e-bookot 490 Ft-os áron:

<http://ezkönyv.hu/uzlet/velencei-rita-edes-meglepetes/>